

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 15—Ἐν δε ταῖς ἰκαρ. φρ. 16—Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΤΡΙΤΟΝ ΘΟΥΡΙΟΝ

ὦ σεῖς, γυναῖκες, ποῦ λαχταρᾶτε
 Γιά τοὺς πολέμους, τῆ ἑλευτεριά,
 Καὶ μέσ' στοὺς Τούρκους θέτε νὰ πᾶτε
 Μὲ Μπουμπουλίνας παλληκαριά,
 Πάρτε κι' ἐμένα εἰς τὸ πλευρό σας
 Γιά πολεμάρχο καὶ σύντροφό σας.

Κι' ἐγὼ τὸν Ἄρη τώρα λατρεύω,
 Κατὰ διαβόλου ὁ Σαιντ-Ἰλαίρ,
 Κι' ἐγὼ τουφέκια, σπαθιά γυρεύω,
 Μπάμ μπούμ κανόνια ξιφίρ μπαλέρ.
 Λοιπὸν, γυναῖκες, δὲν με ψηφᾶτε ;
 Πάρτε κι' ἐμένα ἐκεῖ ποῦ πᾶτε.

Ναὶ ἄς μὴ μείνω, γυναῖκες, πίσω,
 Γιατὶ ἀδίκως θὰ μαραθῶ.
 Ἐγὼ ἑστῆς μάχαις θ' ἀνδραγαθήσω,
 Φθάνει μονάχα με σᾶς νάλθῶ.
 Θέλω γυναῖκες νᾶναι κοντά μου,
 Νὰ πολεμήσω με τὰ σωστά μου.

Γιά φαντασθῆτε κι' ἓνα ἀγόρι
 Νᾶναι μαζί σας . . . ὦ! τί καλά !
 Θᾶχω παντιέρα τὸ μισοφόρι
 Νὰ τὸ σηκώνω ἕψηλά ἕψηλά.
 Κι' ὅσοι τὸ βλέπουν θὰ σταματοῦνε,
 Κι' εὐθὺς θὰ πέφτουν νὰ προσκυνοῦνε.

Καὶ ἂν κανένας βασιβουζούκος
 Μέσ' στη ἰδική σας πέση ποδιᾶ,
 Φόρα τὸ λάζο ὡσάν τραμποῦκος,
 Καὶ τοῦ τὸν μπήγω μέσ' στὴν καρδιά.
 Γιά σᾶς τὸ αἷμα ἄς πλημμυρίζη,
 Μὲ σᾶς ὁ χάρος δὲν με φοβίζει.

ὦ! πόσα ἔχω με σᾶς νὰ κάνω !
 Κι' ἂν ἀποθάνω καμμιά φορὰ,
 Σὰν παλληκᾶρι θε' ν' ἀποθάνω
 Μέσ' στὰ φουστάνια . . . ὦ! τί χαρά!
 ὦ! ναί, γυναῖκες, εἰς τὸ πλευρό σας
 Πάρτε κι' ἐμένα γιὰ σύντροφό σας

Souris

ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.

Τὸ σύνθημα τῆς ἡμέρας εἶναι : **συμμαχεύονται**—οἱ τε ὑπουργοὶ καὶ οἱ συμπολιτευόμενοι. Ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ δύναται νὰ συνεδριάξῃ καὶ ἡ Βουλὴ, καὶ νὰ γίνωνται μακρὰ συζητήσεις περὶ ἀέρων καὶ δεκάτης. Μετὰ τοῦτο δὲ νέαί συζητήσεις ἂν αὐταὶ αἱ συζητήσεις (ὑπὸς βουλευτοῦ) ἦσαν σπουδαῖαι σαζητήσεις ἢ δὲν ἦσαν σπουδαῖαι συζητήσεις. Ἀκόμη καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ εἶναι ἀδέσποτοι περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς νίκης, διότι πολλοὶ τῶν κυρίων ἀντιπροσώπων ἀσκοῦνται εἰς τὸ γυμνάσιον τῆς αἰώρας, εἰσι δηλαδή *ἀμφιταλατευόμενοι*.

Ὅταν ὁ κ. Τρικούπης στέλλῃ εἰς τὸ βῆμα τὸν κ. Καλλιγᾶν νὰ καταναλώσῃ ὥραν, ἀντιπέλλει ὁ κ. Δεληγιάννης τὸν κ. Δημητρακάκη πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν. Καὶ βαρυσκοῦει λευκὴ τὴν πεύκην καὶ ἀντικρούει πεύκην τὴν λευκὴν.

Ἐὰν ὁ βασιλεὺς δὲν ἐπεμβαίῃ εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ συντάγματος, ἐπεμβαίνει ὁμοῦ εἰς τὴν ἀκαθαρσίαν τῆς πόλεως καὶ πράττει κάλλιστα. Εἰς τὸ ἐξῆς ἂν βλέπωμεν πού ἀκαθαρσίας θὰ λέγωμεν : αἱ ἀκαθαρσίαι αὐταὶ εἶναι ἐναντίον τοῦ βασιλέως καὶ ὁ κ. Μπένσης οὐρεῖ νὰ ἐκδίδῃ ἐναντίον των ἐντάλματα συλλήψεως· διότι ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ κρυχθῇ ὁ κύριος αὐτός φίλος τοῦ βασιλέως ἢ φίλος τῶν ἀκαθαρσιῶν.

Φαίνεται ὅτι βασιλεὺς ἀφοῦ ἐκαθάρισεν τὴν αὐλήν του, ἐζήτησε νὰ καθαρίσῃ καὶ ἡ πόλις. Ἐντεῦθεν αἱ περὶ ἀκαθαρσιῶν διαταγαὶ του.

Ὁ κ. Δεληγιάννης παρεπονεῖτο εἰς τὴν Βουλὴν ἐναντίον τοῦ κ. Καλλιγᾶ ὅστις ἀγορεύει μόνον χάριν τῆς ὥρας· ὁ κ. Δεληγιάννης ἐπρεπε νὰ γνωρίζῃ ὅτι ὁ Βουλευτὴς Ἀττικῆς οὐ μόνον ἀγορεύει ἀλλὰ πᾶν ὅ,τι δύναται πράττει χάριν τῆς ὥρας.

Βίδομεν τὰ φοβερὰ ἄρθρα τοῦ κ. Φιλήμονος περὶ τῶν φοβερωτέρων ἐγκυκλίων τοῦ Ἁγίου Ἰλαρίωνος μεταφρασθέντα εἰς τὸ γαλλικὸν ὑπὸ τοῦ ἀγγελοφύρου τῶν Ἀθηνῶν. Βίδομεν καὶ τὰ ἄρθρα τοῦ κ. Στεφανίδου μεταφρασθέντα εἰς τὸ γαλλικὸν ὑπὸ τῆς Ἐφημερίδος τῶν Ἀθηνῶν.

Περὶ τοῦ Σέρβου ἀξιωματικοῦ κ. **Νικόλιτς** ἐμάθομεν ὠραιότατον ἀνέκδοτον.

Ὅτε ὁ Ῥώσος στρατηγὸς Τσερνάγιεφ κατὰ τὸν πρῶτον Ῥωσοτουρκικὸν πόλεμον ἐπέστρεψεν εἰς Βελιγράδιον μετὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ προπαρασκευασθεῖσαν ἤτταν τοῦ σερβικοῦ στρατοῦ καὶ τὴν εἰσοδὸν τῶν Τούρκων εἰς Ἀλέξιναν, ὁ Νικόλιτς βαρέως φέρων τὸν ἐξευτελισμὸν τῆς πατρίδος του, ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ ἡγεμόνος ἀρπάσας τὸν Τσερνάγιεφ ἀπὸ τοῦ πάγωνος ἐρρίψε χαμαὶ ὑβρίζων καὶ λακτιζων αὐτόν· ἤθελε δὲ τὸν κατακόψει διὰ τοῦ ξίφους, ἂν μὴ παρενέβαινε καὶ ἔσωζεν αὐτὸν ὁ ἡγεμὼν.

Ὁ Νικόλιτς ἐχημάτισε τοὺς ὑπουργοὺς τῶν Στρατιωτικῶν, ἀγαπᾶται δὲ πολὺ ὑπὸ τοῦ λαοῦ. Δημῶδες τι ἄσμα εἶναι ἐξυμνητικὸν τῶν ἀρετῶν του, ἐκάστη δὲ τοῦ ἄσματος στρόφη τελειώνει μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιφθόν :

*Μινίσταρ Τίχομιρ
Νίκε σου Τορῆσαι μίρ.*

(Ὁ ὑπουργὸς Τίχομιρ δὲν θέλει εἰρήνην μὲ τοὺς Τούρκους).

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ

Ὁ πρῶτος γεννηθεὶς ἄνθρωπος.

1.

Ὅσοι εἶναι γνωστὸν τίνι τρόπῳ ἐπλάσθη ὁ Ἀδάμ—διότι πολλοὶ ἐγράψαν ἐν ἐκτάσει περὶ τοῦ *μόνου πλασθέντος ἄνθρωπου*—κατὰ τοσοῦτον εἶνε σκοτεινὰ τὰ περὶ τοῦ *πρῶτου γεννηθέντος*, τοῦ Κάϊν, καθόσον ὀλίγιστα ἀναφέρει ἡ γραφὴ περὶ αὐτοῦ καὶ οὐδεὶς κατόπιν ἠσυχολόγη, μισοῦμένου ἴσως τοῦ ἀτυχοῦς ἀμάρτωλῶ διὰ τὴν ἀδελφοκτονίαν, ἣν ἐξέτελεσεν.

Ὅθεν ἡμεῖς ἐξ ἰδιοτροπίας θέλοντες νὰ συμπληρώσωμεν τὸ κενὸν τῆς τότε ἱστορίας ἀπ' ἐνός, ἀπ' ἐτέρου δὲ σώσωμεν ἐν τῇ μνήμῃ τῶν ἀπογόνων λεπτομερείας περὶ τοῦ Κάϊν—διότι τὴν προφορικὴν παράδοσιν πιθανὸν ὁ πανδαμάτωρ χρόνος νὰ ἐξαλείψῃ—δημοσιεύομεν σήμερον, ὅτι ἠντλήσαμεν ἐκ μελέτης καὶ συνεπεράναμεν περὶ τοῦ κοινοῦ τούτου πάππου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους Κάϊν, ὡστε νὰ μείνῃ καὶ αὐτοῦ ἡ ἱστορία ἀνεξίτηλος. Κυρίως δὲ θ' ἀσχολη-

θώμεν εἰς τὰ τῆς γεννήσεώς του, καθόσον ἀναφέρουσα ἡ Γραφή, ὅτι ὁ Ἀδάμ ἐγέννησε δύο υἱούς, τὸν Κάϊν καὶ τὸν Ἄβελ, προτάσσει ὅτι ὁ δδηγῆσας πρῶτος τὴν Εὐάν νὰ γευθῇ τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν ἦτο ὁ διάβολος καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν διάβολον δὲν ἔχομεν πολλὴν ἐμπιστοσύνην.

Καὶ ἀληθῶς εἶναι μυστήριον ἡ γέννησις τοῦ Κάϊν—μυστήριον, ὅπερ ἀπεκαλύψαμεν, μελετήσαντες μετὰ προσοχῆς τὸ ἐπίσης μυστηριώδες κοινωνικὸν ἡμερολόγιον καὶ ὅπερ μεταδίδομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας, πιστεύοντες, ὅτι μετὰ τὸ ἐνώπιόν των ἤδη φῶς, θὰ συμφωνήσωσι καὶ οὔτοι. Καὶ ἰδοὺ ἀρχόμεθα.

2.

Τὴν πρῶταν ἀκριβῶς τῆς ἐπιστείου ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς παιδικῆς τῶν πρωτοπλάστων ἡλικίας, καθ' ἣν ἀνέτειλεν ἡ ἐρηθικὴ καὶ ἤρχισαν νὰ αἰσθάνωνται—μολονδὶ ἐντελῶς ἐπὶ ἀθῶσι καὶ μὴ ἐννοοῦντες· νὰ διακρίνωσι τὸ καλὸν τοῦ κακοῦ—ἐκάθητο ὁ τότε μαῦρος (*) Ἀδάμ μετὰ τῆς ὥρας

(*) Οἱ Ἰνδοὶ πιστεύουσι κατὰ παράδοσιν, ὅτι ὁ Παράδεισος ἔκειτο ἐπὶ τῆς ἀπέναντι τῆς πρωτεύουσας τῶν Καλκούτης—εὐφροσύνης, ἀλλ' ἀκατοικητὸν σήμερον, ἔνεκα τῶν ἀπείρων πρῶτων ἰσθδίων ἐχιδνῶν—νήσου Κεϋλάνης καὶ ὅτι ὁ τάφος τοῦ Ἀδάμ εὐρίσκειται ἐπὶ τῆς κορυφῆς

Εἶναι δὲ γαμβρὸς τοῦ ἡγεμόνος Μίλαν ἐπὶ πρώτην ἐξ-δέλφην· ἦτο ὁ πατὴρ τῆς γυναίκος τοῦ Νικόλιτς καὶ ὁ πατὴρ τοῦ Μίλαν εἶναι ἀδελφοί.

Ὁ ἐπιστέλλων ἡμῖν τὰς ἀνωτέρω πληροφορίας, φίλος στενός τοῦ Νικόλιτς, προστίθειν ὅτι τὸ πολιτικὸν ὄνειρόν του εἶναι ἡ ἐνωσις πάντων τῶν λαῶν τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου κατὰ παντός ἐξωτερικοῦ ἀλλοφύλλου.

Ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας καθὸ ἄγιος Ἰλαρίων ἐκανονίσθη ὡς τοιοῦτος ὑπὸ τῆς ἱεράς Συνόδου τῆς γαλλικῆς ἐθνοσυνελεύσεως· τῶρα δὲν μένει παρὰ νὰ κανονισθῶσι καὶ αἱ ἐγκυκλίαι του ὡς ἄγια λειψάνα.

Εὐμορφὸ λογοπαίγιον διέφυγε τὴν Μοῦσαν τοῦ κ. Παράσχου προκειμένου περὶ τοῦ πρῶτον πρωθυπουργοῦ τῆς Ἀγγλίας ὅστις μπορεῖ, εἶπε, νὰ προφητεύῃ, ἀφοῦ κατάγειται ἀπὸ Προφήτας.

Εἰς τὸν μεγαλειερόν του ἐνθουσιασμὸν ὁ ποιητὴς ἐφώνησεν : *Εἶμαι θεός*. Οἱ ἀκροαταὶ ἤρχισαν νὰ τὰ χρειάζωνται, ὅτε τὸ διόρθωσεν εἰς τὸ : *Εἶναι θεός*. Ἦτο lapsus linguae.

Τὶ ἐκφραστικοὶ αὐτοὶ οἱ Κατακλιταί ! Εἰς τὸν κ. Τρικούπην θριαμβευτικῶς εἰσελάσαντα εἰς τὴν πόλιν τῶν ἐδῶκαν ὡς δῶρον δέσμην ἀχθῶραν.

Ἄλλοι καιροί ! Ἄλλα ἤθη ! Τὶ ἐνθουσιασμὸς ἄλλοι ! ἐγεννάτο ὅταν ἠκούετο ὅτι ὁ Παράσχος θὰ ὀμιλήσῃ ! Αἱ γυ-

ναῖκες πρὸ πάντων δὲν ἐνοοῖσαν νὰ λειψῶν. Τώρα αἱ κυριεῖς μας πίνουν τσαΐ καὶ θὰ κόμῃ καλὰ καὶ ὁ ποιητὴς ἄλλοτε νὰ πίνῃ τὸ τσαΐ του.

Τὰ μέχρι τοῦδε ἐπίσημα εἰπενα δυνατόν νὰ ὀνομασθῶσιν δειπνα ἐξ ἀντανακλάσεως. Κέντρον αὐτῶν ὑπῆρξεν ὁ Νικόλιτς, τὸν ὅποιον ἐτίμησεν τὰ ἀνάκτορα, μετὰ τὰ ἀνάκτορα ἐπρεπε νὰ ἔλθῃ ὁ κ. Τεγγρός, τὸν Τεγγρὸν ἠκολούθησεν ὁ κ. Ρικάκης, Ῥικάκη δὲ Σερπιέρης. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν πολυτέλειαν, ὅλους ὑπερκόντισεν ὁ προτελευταῖος.

Τὸ μηχανικὸν δεκατίζεται, ἰσοππομένων ἐξ αὐτοῦ λέγων πρὸς κατασκευὴν ὀδῶν· αἱ ὁμοῦ εἰς τα ὄχιρωματα τοῦ Πειραιῶς, εἰδικὴν τοῦ μηχανικοῦ ἐργασίαν, ἐργάζονται ἐπὶ ἡμερομισθίῳ κοινοὶ ἐργάται

Τὸ νοῆμον κοινὸν δὲν εἶχεν ἑνοήσει τὸ τέλος τῆς ἀπαγγελίας τοῦ κ. Παράσχου, ἐπομῶς ὁ ἕδιος ἠναγκάσθη νὰ πῆ τοῦ κ. προέδρου : Ἐτιεῖσω ! Καὶ τότε ἐστεφάνωσεν τὸ τέλος χειροκροτήματα.

Ὁ κ. Ἀχιλλεὺς Παράσχος ἐνὶ μῆθῃ καὶ τοῦς ἐπικριτὰς τῆς ποιήσεώς του, οὐς ἀπεκάλεσε ἀσκόλους γαυρίζοντας· εἰς τὸ γαύγισμα ἐπάνω τὸ νοῆμον κοινὸν τὸν ἐχειροκρότησεν.

Ἐκ τῶν τριῶν ἐν τῷ Παράσχῳ ἀναγνωσθέντων ποιημάτων του, τὸ τελευταῖον ἢ *ἡ πορνὴ* τὸ εἶχε, καθὰ ἠκούσαμεν, ἀφιερωμένον ὁ κ. Παρίσχος εἰς τοὺς ἀκροατὰς του.

τοῦ μαύρης Εὐκς παρ' ἀνθῶνι τοῦ παραδείσου ὑπὸ τὴν σκιάν ὑπερμεγέθους ἀκακίας. Ὡς δ' ἦσαν γυμνοὶ καὶ αἰσθάνομενοι πλέον *ἰλοσοφίλογο* πρῶτην φοράν ἀπὸ τῆς συνοικισέως των μετὰ περιεργίας καὶ θαυμασμοῦ, ὅτε παρετήρησαν συγχρόνως ἀμφοτέρω, ὅτι εἶχον κάτι τι, ὅπερ τοῖς ἔκαμε περίεργον αἰσθησθῆναι.

Τὶ εἶναι, Ἀδάμ, αὐτὴ ἡ ἀδυναμία, ἧτις μ' ἐνοχλεῖ ; ἀναφωνεῖ τότε μετ' ἐκπλήξεως ἡ Εὐκ.

Ἀληθῶς φοβερὰ ἀδυναμία, ἀνακράζει πάραυτα καὶ ὁ Ἀδάμ· περιεργαζόμενος, καὶ ἐγὼ τῶρα τὴν ἀνεκάλυψα, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ πιστεύσω, ὅτι εἶναι τοῦ Θεοῦ ἔργον. Ὡς ἐννοῶ ! ἐννοῶ ! βεβαίως συνεργεῖα τοῦ διαβόλου θὰ ἐγένετο.

Ἀτύχημα, ἀνέκραξε τότε ἡ παρθένος στενάζασα· ἐνθ' εἰμεθα τοσοῦτον τέλειοι καὶ ὠραῖοι νὰ ἔχωμεν αὐτὴν τὴν ἀδυναμίαν. Ὡ ! ἂν ἠδύνατο νὰ λείψῃ θὰ ἦτο σωτήριον διότι προμαντεύω ὅτι θὰ δώσῃ χῶραν εἰς παρεκλίσεις.

Ἐχεις πολὺ δίκαιον, εἶπεν ὁ Ἀδάμ μελαγχολικῶς, ἀλλὰ τῶρα πλέον τὰ γενόμενα οὐκ ἀπογίνονται, διότι ὁ Πλάστης δὲν εἶνε διπλωμάτης νὰ παίξῃ, ὅθεν τὸ μόνον,

ὅπερ δυνάμεθα νὰ πράξωμεν εἶναι, νὰ φροντίσωμεν, ὅσον οἶόν τε, πῶς ν' ἀποκρύψωμεν τὴν ἀδυναμίαν μας.

Ἄλλὰ θὰ δυνηθῶμεν ἄρα ; ἀνέκραξεν ἡ Εὐκ μετὰ δισταγμοῦ.

Ἰσως, τῇ ἀπαντᾷ ὁ Ἀμ καὶ ὅπως ὀδηγοῦντες πρέπε νὰ σκεφθῶμεν. Ἰδοὺ μάλιστα/ὡ συνέλαβον ἰδέαν τι· Ἐννοεῖς ὅτι καθόσον ἀφορὰ τλοικὰ μέλη τοῦ σώματός μας, ταῦτα ἔχουσιν ἀπ' ἐαυτῶν τὴν ἐκτίμησιν, ὡστε καὶ αἱ ἀν τὸ βαπτίσωμεν ἀδιάφοροι, διότι εἶναι εἰς ἀσφάλειαν τὴν ἀδυναμίαν μας ὅμως πρὶ νὰ τὴν περιβάλωμεν τοιοῦτον ὄνομα, ὡστε νὰ τήροφυλάξωμεν ἀπὸ πικρῆς διανοίας—ναί ! πρέπει ν' ἡ ἀποδώσωμεν σπουδαῖον ὄνομα, μεγάλον καὶ προξενούον σθῆσιν.

Καὶ νομίζεις, τὸν διέκοψεν εἰνὴ κινεῖσθαι τὴν κεφαλὴν, ὅτι τὸ μεγάλον ὄνομα ἀνευ τοῦ ἰσχυροῦς δύναται νὰ κατορθώσῃ τι ; Μὴ τὸ ἄσπαστον, ὁ κόσμος δὲν εἶναι παιδίον πλέον, εἶνε ἔφηβος κούρσιος νὰ αἰσθάνηται καὶ κρίνῃ, ὅπως ἡμεῖς.

Ποθητὴ μου Εὐκ, τί λέγ ; ἀνέκραξεν ὁ Ἀδάμ, ὁ κόσμος δὲν εἶνε Ἀδθηρίτης ; γνοῖς λοιπὸν ὅτι τὸ μεγάλον ὄνομα, δίκην δορᾶς λέοντος, καὶ ἀδυναμίας καὶ ἀσχημίας καὶ ἀνικανότητος καὶ κουτάριας μὲ δίπλωμα καὶ ὅ,τι θέλεις προστατεύει ; Ὅθεν αἶσον τὴν γνώμην μου καὶ κρίνον. Τὴν ἀδυναμίαν μας πρὶ νὰ τὴν ὀνομάσωμεν τι-

μεγάλου ὄρους τῆς νήσου ταύτης, κατὰ συνέπειαν ὅτι οἱ πρωτόπλαστοι ἦσαν ὡς αὐτοὺς μαῖοροι· καὶ ἴσως δὲν ἔχουσιν ἄδικον, ἐξεταζόμενου γωλογικῶς τοῦ ζητήματος, διότι εἰς τὰς δικαιοκρυμνὰς ζώνας ἀνεπὴν ἡ πρώτη ἄνθρωπος.

Η ΜΗΤΗΡ

«In rougit d'être homme»
Michelet.

Αὐτὸν τὸν βαθὺν στεναγμὸν τοῦ ποιητοῦ-ἱστορικοῦ τῆς Γαλλίας ἠσθάνθημεν καὶ ἡμεῖς ὅταν ἐμάθομεν τὸ πρὸ τῆς οἰκίας Κούπα μικρὸν δράμα τῆς Ὀδοῦ Πανεπιστημίου. Καθὼς πᾶν δράμα, καὶ αὐτὰ τὴν ἐξάπρκα καὶ χυλιόσκηνά τοῦ Δεννερῶ, δύνανται νὰ συγκεντρωθῶσιν εἰς ὀλίγας λέξεις, καὶ αὐτοῦ ἡ παράστασις χωρὶς πολλῶν λεπτομερειῶν καὶ ἀκριβοῦς ἀναλύσεως, μεταοἰεῖται εἰς ζωηρὰν εἰκόνα τῆς πραγματικῆς σχολῆς, ἴαν ἀσέλπωμεν:

Μία μητέρα ἔμεινε ἄνευ τέκνου· Ἐν τέκνον ἐγκατελείφθη χωρὶς μητρός.

Δύνασθε νὰ συλλέξητε ὅσα τὰ δάκρυα τῶν ἐλεγεῖακῶν μας ποιητῶν καὶ ὡς τὰ σπυρὰ τῆς ἀμπέλου δι' ἀποστακτικῆς μηχανῆς νὰ πιέσετε, τὸ ἀπόσταγμα αὐτὸ τῶν ἰδανικῶν συμφορῶν, καὶ ἀντὶ τῆς φαντασίας σας τὰς μεταβάλλετε εἰς πραγματικὰ, δὲν θὰ ἰσορροπήσῃ πρὸς τὴν ὁδύνην ἢ διαγένοις αἰ πὲρ ὀλίγων γραμμῶν κατάμαυρα χαραχθεῖσαι λέξεις.

Καὶ ὅταν ἡ μήτηρ δὲν ροσεκάλει ἀκόμη εἰς τὸ στεφάνωμα τῆς νεότητος τοῦ εἰκόσι μαῖους τῆς· καὶ ὅταν ἐν τῶν ῥόδων ἀριστοκράτης καλλονῆς μυροβόλος ἀνοίγεται ἀγκάλη ὅπως δεχθῆ τὴν τρυφερωτέραν καρδίαν· καὶ ὅταν τὸ ἄσμα τοῦ ἡμενου δὲν συνεκράσῃ τὴν ψυχὴν τῆς μεθ' ἀρμονίας, ἀλλ' ἐξετάη εἰς ἀπογοητεύσεις παραφωνίας· καὶ ὅταν ἀνθ' ὅσων τῆς χρυσῆς ἀνατολῆς εὐτυχοῦς γάμου εἰς καὶ μόνος ἠπέμεινε χρυσοῦς καρπὸς παρηγορία — τὸ τέκνον, τότε ἴναίτε πόσον βαθύς θὰ ὑπῆρξεν ὁ σπαραγμὸς εἰς τὴν μητραὴ ἀρπαγῆ του καὶ πόσον ἀναίσθητος ἡ χεὶρ ἢ ἐργασθεῖα ὄν σπαραγμῶν.

Ἄλλ' ἐὰν πατὴρ ἦτο χεὶρ καὶ τὸ κινήσαν ἀκριβῶς ὑπερναίθησά καὶ αὐτόχρομα ἀκράτητος πρὸς τὸ παιδίον στοργῆ; Ἔ! πόσον καλῶς γνωρίζομεθα οἱ ἄνδρες! Ποσάκις μεταξύ μας δὲν ὁμολογοῦμεν τὸν ἐγωϊσμὸν μας, ἀποκαλύπτοντες τὸ ἐν ἡμῖν οἰκοῦν θηρίον καὶ ἀπονέμοντες σιωπῆως καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων εἰς τὴν γυναῖκα τὴν ἀρετὴν τοῦ ἠρωϊσμοῦ, εἰς τὴν μητέρα τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον; Καὶ ἂν ἐξαίρεσις τις δημιουργήσῃ ἄνδρα τρυφερῶν αἰσθημάτων, ὁ ἀνδρικός βίος, ὡς τὸν κατασκευάσῃ ὁ νεώτερος πολιτισμὸς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν βίον τῶν γυναικῶν, ποῦ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἐξασκήσῃ τὰ αἰσθηματά του; Ποῦ χρόνος ἐκ τοῦ ἐμπορίου ἢ τῆς ἐπιστήμης, ἐκ τῆς πολιτικῆς ἢ τοῦ ἐργαστασίου; Ποῦ τόπος ἀλλ' ἢ τὸ λογιστήριον καὶ ἡ καθηγητικὴ ἔδρα, τὸ καφενεῖον καὶ ἡ ἀγορὰ τὴν ἡμέραν, ἡ ἑσπερὶς, τὸ χαρτοπαίγιον, τὸ καπνιστήριον καὶ ἡ βιβλιοθήκη τὴν νύκτα; Ὡ! γνωρίζομεθα πολὺ καλά οἱ ἄνδρες μεταξύ μας! Ἡ γυνὴ δι' ἡμᾶς εἶναι ὡς κρυστάλλινον ποτήριον σαργρέζ' ἐν ὅσῳ πληρὸς ἀκτινοβολεῖ ὡς μεταξίνη τοῦ αὐτοῦ χρώματος ἑσθῆς, μᾶς εὐφραίνει· τὸ ἔπιόμεν; τί θὰ κάμωμεν τὸν γλοιόζοντα κρατῆρα, ἂν ἐπιμένῃ νὰ ἰσταται ἐμπρὸς μας; Ὁ τὸν πετάξωμεν, ἂν προλαβῶν ὁ ὑπηρετῆς δὲν τὸν ἀποσύρῃ. Εἶναι καλὴ ὡς κάλυξ ἡ γυνὴ καὶ ὡς μνηστὴ ἀκόμα καὶ ὡς σύζυγος, ἀλλὰ τὰς ὥρας καθ' ἃς ζωὴ σπᾶ τὰς φλέβας μας καὶ διαρρέῃ τὴν καλλονὴν τῆς μεγαλειότης· τὰς λοιπὰς ὥρας τί θὰ τὴν κάμωμεν; Ἐγκυον πῶς θὰ τὴν βλέπωμεν; Λεχῶ πῶς θὰ τὴν ἀνεχθῶμεν; Ὁηλάζουσα δὲν εἶναι shocking; Καὶ ὅταν τὸ μικρὸν κλαυθμυρῆσῃ; Καὶ ὅταν ἐκείνη τὸ περιποιῆται; Καὶ ὅταν τὸ μικρὸν δὲν εἰσέεται τὸν ὕπνον μαζ' Ἐκείνη δὲν προλαμβάνῃ τοὺς κλαυθμούς του; Τοὺς πόνους του δὲν τοὺς θεραπεύῃ αὐθωρεῖ; Καὶ ὅταν ὁ τοκετὸς ἀφήσῃ ἀσχημίαν εἰς τὴν γυναῖκα; Γίνῃ ἰσχνή; Δὲν προφθάσῃ ἐγκαίρως τὴν τοαίλιαν τῆς; Παρουσιασθῇ μὲ τὰ καθημερινά τῆς; Ἐπιμένῃ νὰ κἀθηται εἰς τὴν αἰθούσαν

μὴν, ὥστε οὐχὶ μόνον νὰ τὴν προφυλάξωμεν, ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν ἀποκρύψωμεν, διότι τιμὴ δὲν πρέπει νὰ ἐκτίθηται.

— Σύμφωνον διὰ νὰ σοῦ «χαλάσω τὸ χατῆρι», ἐψίπρυσεν ἡ Εὐξ.

Καὶ λαβόντες τότε φύα συκῆς—κατὰ τὴν Γραφήν—ἐκάλυψαν τὴν ἀδυναμίαν ἰν. Ἐκτοτε δὲ καὶ τὰ μέλη τοῦ σώματος ἐταξινομήθησαν ἐφανερὰ καὶ κρύφια.

3.

Μετ' ὀλίγον ἐπανεκάθισ ὑπὸ ἀρωματικῆν ἰτέαν ἡμιενυμένοι πλέον· καὶ ἡ μ' Εὐξ ἤρχισε νὰ βρεμβάζῃ, ὁ δὲ Ἄδὰμ νὰ ἐνθουσιᾷ διὰ τὸ σφάλιστρον, ὅπερ ἐφεύρε καὶ νὰ δημηγορῇ.

— Ἄκουσον, Εὐξ, τί ἀπαιτήσῃ αὐρίον ἢ κοινωνία παρὰ σοῦ.

— Μὴ μὲ σκοτίζῃς, ἰμένε Ἄδὰμ, μὲ τοὺς ἐνθουσιασμούς σου, τὸν διέκοψεν Εὐξ μετὰ τόκου ὅπως παθητικοῦ ἄφες με ἤσυχον, τὰ τί θ' ἀπαιτήσῃ;

— Ἴδου, ἀπήντησεν Ἄδὰμ, θέσας τὴν δεξιάν ἐπὶ τῆς ὤμοπλατης αὐτῆς, τί θ' ἀπαιτήσῃ ἢ κοινωνία· θὰ εἴπῃ εἰς σέ: Ὡ Εὐξ!—Παράδος ν' χεῖρά σου εἰς ὄντινα θέλεις—

ἄφες τὸν πόδα σου εἰς τὸ σανδαλοποῖδν ἢ εἰς οἰοδότην νεόν κάλα (δόκιμον)—ἔρεψον ἐπὶ τοῦ κοίλου τῆς ὤμο-

πλάτης σου νὰ θέσῃ τὸ οὖς καὶ τὴν παρεῖαν ὁ ἀρμόδιος, ὅπως ἐννοήσῃ τὸν σφυγμὸν σου, καθὼς καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους σου—συγχώρησον νὰ ψαύσωσι διὰ τῆς παλάμης των καὶ θλίψωσι διὰ τῶν δακτύλων τὴν γαστέρα σου οἱ δόκτορες, ὅπως ἀνακαλύψωσι, ποῦ ἔχεις τὸν ἐρεθισμὸν καὶ τὸν πόνον—

Ἐπίδειξον τὸν μαστόν σου ὀηλάζουσα παιδίον—καταστήθητι, τέλος πάντων, ὅπως θέλεις πεπολιτισμένη τῆς ἐποχῆς καὶ ῥίφθητι μειδίωσα εἰς τοὺς βραχίονας σφριγῶντος χορευτοῦ, ὅπως σοὶ περιβάλλῃ τὴν μέσσην καὶ θλίψῃ κατὰ τὸν στρόβιλον ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸ ἰδικόν σου, ἀλλὰ πρόσεζον τὴν ἀδυναμίαν μὴ καὶ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν, διότι ἐγγίξουν τὴν τιμὴν.

Ἡ Εὐξ, ἠδυναθῆς πλέον ἐκ τοῦ ἀρώματος τῆς ἰτέας, τὸν ἠτένιζε μηχανικῶς, ἐνῶ ὁ νοῦς τῆς ἐπλανᾶτο. Ὁ Ἄδὰμ ἀποδοῦς τοῦτο εἰς ἐκτίμησιν τῶν λόγων του, προσέθηκε μετὰ τόνου:

— Λοιπὸν, εἶσαι ὑποχρεωμένη ν' ἀκούσῃς τὴν κοινωνίαν καὶ θὰ τὴν ἀκούσῃς βεβαίως!

4.

Ἄλλ' ἡ Εὐξ δὲν ἤκαυε πλέον· ἦτο βεβουθισμένη, ὡς προεῖπμεν εἰς σκέψεις, αἰτινας τῆ ἐπὶ ἄρχοντα καὶ ἄς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ· ἐπὶ τέλους, λύσσασα τὴν σιωπὴν καὶ ἀπο-

τῆς συναναστροφῆς μὲ τὸ μικρὸν εἰς τὰς ἀγκάλας; Τὸ μικρὸν διακόπη τὴν διήγησιν μας, ἐνῶ ἡμεῖς ἔχωμεν τὸν λόγον; Ὅταν ἀσθενήσῃ; Ἴατροί, φάρμακα, ἀγρυπνίαι, ἔξοδα, πάνε-ἔλα; Ἄ! μὰ εἰσθε ἀνυπόφοροι γυναῖκες! Ἄ! μᾶς ἐράγατε γυναῖκες! Ἄ! ταρασσέτε τὴν εἰρήνην μας γυναῖκες! Ἄ! δὲν μᾶς ἀφίνετε νὰ ἀναπνεύσωμεν γυναῖκες!

Ἔ! τότε καὶ ἡμεῖς σὰς ἀφίνομεν μὲ ὅλα μας τὰ δίκαια, καταφεύγομεν εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον, εὐρίσκομεν τοὺς φίλους μας, τοῖς ἀνοίγομεν ὀλίγον τὸ παραπέτασμα τῆς ἐστίας σας διὰ νὰ εὐρωμεν ὀλίγην παρηγορίαν οἱ πτωχοὶ καὶ πίνομεν. Ὁ ζῦθος φέρε λήθην καὶ ἀνλησμονῶμεν κάποτε ὅτι ἐσμὲν ἐγγαμοὶ καὶ πρὸς τὰς νύκτας λέγομεν τὸ ἐναντίον ἴνα μὴ ἀποσύρουν ἀπὸ τῶν πράξεών μας τὸ προστατατευτικόν των σκότος, τίς πταίει; Ὁ ζῦθος καὶ τοῦ ζῦθου ἡ λήθη!

Ἐνῶ διὰ τὴν γυναῖκα ἐκλείσθη ὁ παράδεισος τοῦ βίου τοὺς πρώτους μετὰ τὸν γάμον μῆνας, ἐννεά δ' ἄλλους μετ' αὐτόν, ἡμῶν καπνίζόντων, παλαίει ἐκείνη ἐπὶ τῶν λέκτρων τῆς μετὰ τὸν θάνατον, ἐνῶ καὶ νικῶσα θὰ ἐσπευδε πρὸς τὰς ἀγκάλας του γοργῇ ἂν τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἴχε καθέστην; Ἐνῶ κηρύσσεται τοῦ τέκνου τῆς αἰχμάλωτος, καὶ δὲν ὑπάρχει ἑλευθερία δι' αὐτὴν, ἐπώλησεν εἰς ἐκείνο καὶ τὴν ζωὴν τῆς καὶ τὴν ψυχὴν τῆς;

Ἄλλὰ καὶ ἂν ἦτο στοργὴ ἀληθινὴ τὸ κινήσαν τὴν χεῖρα τοῦ ἐργάτου τοῦ σπαραγμοῦ, ἐναντίον ἀκριβῶς θὰ ἐπραττε τοῦ πραχθέντος τοιοῦτο αἰσθημα ὑψηλόν. Θέλει ἄρ' γε πολλὴν φιλοσοφίαν ἵνα ἐννοηθῇ ἡ ἀλήθεια ὅτι μονοτέτι παιδίον παρὰ τῇ μητρὶ εὐτυχεῖ, οὐχὶ παρὰ τῷ πατρὶ; Τί εἶναι ὁ βίος τοῦ νεογνοῦ εἰμὴ συνέχεια τοῦ βίου τοῦ ἐμ-βρύου; Ὑπάγετε εἰς τὰ ἐκθετοτροφεῖα, ἔρευνήσατε τὴν καταστατικὴν των καὶ θέλετε ἰδεῖν ὅτι τὰ Καταστάματα αὐτὰ εἶναι εὐφημα κοιμητήρια καὶ τίποτε ἄλλο. Ὁ κ.

Κλάδος ἠδύνατο μ' ἓνα κόπον νὰ ἐφορευῇ καὶ τοῦ νεκροταφείου καὶ τοῦ βρεφοκομείου μας. Διὰ τί; Διότι λείπει ἡ μήτηρ· καὶ ὅταν λείπῃ ἡ μήτηρ τὸ νεογνὸν εἶναι ἀποκομὴν ἐκ τῆς βίτης τοῦ ῥόδου. Ὡ! θὰ χύσῃ τὴν εὐωδίαν του μίαν πρωίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν πνοὴν του τὴν ἄλλην πρωίαν. Διὰ τί; Διότι ἡ ζωὴ εἶναι ἀλληλεγγύη. Ἄνδρες τῶν μητέρων μας ὅταν ἀπομακρυνώμεθα φυτοζωοῦμεν καὶ δὲν εὐρίσκομεν παρ' ἐρωμένη ἀκόμη ἐκείνην τὴν θαλπωρὴν ἣτις θερμὴν διατρεῖ τὴν καρδίαν, θερμὴν τὴν ζωὴν μας. Νεογνὰ ἀποκοπτόμενοι τῶν ἀγκαλιῶν των τί θὰ γίνωμεν; Τὴν ποιήσιν τῆς μητρός θὰ τὴν ζητῶμεν εἰς τὰ γαλακτοῦχα κουτιά τοῦ Λάπ!!

Πρέπει λοιπὸν ν' ἀναζητήσωμεν τὰς αἰτίας τοῦ δράματος τῆς Ὀδοῦ Πανεπιστημίου εἰς τὸν ἐγωϊσμὸν τοῦ ἀνδρός, ἐγωϊσμὸν οὐχὶ συνήθη, ἀλλὰ διακεκριμένον, ἐξιδιασμένον, πρωτότυπον, ἀριστοκρατικὸν ἐγωϊσμὸν. Πρέπει νὰ τὸν ζητήσωμεν εἰς τὴν ἀποζητήσαντι ὄλων τῶν κοινωνικῶν χυμῶν, ὅσοι διατρεῖν τὴν κοινωνίαν μας ἀκόμη μαλακῆν, εἰς τὴν ἀσπεπῶσιν ὄλων τῶν αἰσθημάτων τὰ ὅποια ξηρανθέντα τὴν κατέστησαν πλαγγόνα χρυσοπάρου, ἀφ' ἧς ἂν ἀραιρέσῃ τὸν χρυσὸν καὶ τοὺς ἄλλους κίσμοις; Ὁ ἀνακαλύψῃς σκελετὸν σκωληκώδρωτον.

Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς ἡμᾶς νὰ ἐξετάσωμεν διὰ τί τὸ ἀρπαγῆν παιδίον δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνῃ ῥοδόσκαρον ἀγγελοῦδι μεταξύ πατρὸς καὶ μητρός, ὑπὸ τὴν αὐτὴν στήλην, θατέρου μετέγον καὶ τῶν θωπειῶν καὶ τῶν φιλημάτων. Ἄλλ' ἀφοῦ ἡ κατάστασις αὐτὴ τόσον ἀνίσως διαγέμει τὰ μειονοκτῆματά τῆς μεταξύ γυναικὸς καὶ ἀνδρός, πολλὰ εἰς ἐκείνην, οὐδὲν ἢ ὀλίγιστα εἰς αὐτόν, ὁ πατὴρ ὄφειλε νὰ σκεφθῇ ὅτι εἶναι ἀνανδρὸν ν' ἀφαιρῶμεν παρὰ τῆς μητρός καὶ τὴν τελευταίαν παρηγορίαν καὶ νὰ ἐκδικώμεθα δίκαιον μόνον ἔχοντες τὴν ἰσχὺν τῶν βραχιόνων μας καὶ τοὺς τίτλους τῆς ἀρπαγῆς.

— Πρὸς τί ὁ γέλως; ἐφώνησεν ἡ Εὐξ ὅπως ἐξαλλος.

— Γελῶ, ἀπήντησεν ὁ πονηρὸς διαβολῶφης διὰ τὴν παρεξήγησιν. Αὐτὸ, ὅπερ διατείνοσαι, ὅτι εἶνε ἰδικόν μου ἔργον, εἶνε, κυρία Εὐξ, ἡ μόνη ὀηγοῦσα λεωφόρος πρὸς ἐργασίαν βιομηχανικὸν κατάστημα, καλούμενον Ἄδαμιαῖον ἀνθρωποποιεῖον καὶ ἔχον τὸν ῥηθέντα προορισμὸν, ὅπερ ἐκτίσθη, κατὰ τὴν Γραφήν καὶ τοὺς ἐβδομήκοντα, παρὰ τοῦ μεγάλου ἀρχιτέκτονος τοῦ σύμπαντος τὴν ἐβδόμην ἡμέραν τοῦ πρώτου ἔτους τῆς κοσμογονίας δαπάναις τῆς πλευρᾶς Ἄδὰμ.

— Ἄ! ἐφώνησεν ἡ Εὐξ, ἀρχίσασα νὰ γελᾷ ἐπίσης. Τί κουταμάρα! τῶρα ἐννοῶ, τῶρα ἐννοῶ, διότι μ' ἤλθον εἰς τὴν ἀνάμνησιν αἱ φωναὶ τοῦ Ἄδὰμ, ὅτε τῷ ἀπεκόπητο ἡ πλευρά. Ἐχεις δίκαιον. Λέγουσα δὲ ταῦτα, ἔλαβε μηχανικῶς ἀπρόσεκτον θέσιν, ποιήσασα συνάμα μὲ τὸν πρῶτον ἀποφασμὸν

Τότε τοῦ διαβολῶφους ὁ γέλως, ὡς ἐκ τοῦ ἀλλοκότου μορφασμοῦ τῆς Εὐξ, δακνύσας τὰ χεῖλη, ἐφθασεν εἰς τὸ μὴ πλέον, κατέστη σπασμωδικὸς καὶ τόσον βίαιος, ὥστε ἐπὶ τέλους ἤρχισε νὰ βῆχῃ, ἐπειδὴ τῷ ἀέθῃ φλέγμα εἰς τὸν λαμόν, ὅπερ θὰ τὸν ἀπέπνιγεν, ἂν δν ἀπηλλάσσεται ἀποπτύσας αὐτό. Καὶ τοῦτο, φίλοι ἀναγινύσται, εἶνε τὸ μυστήριον.

— Καλὴ τί λέγεις; Μὲ τὰ σωσά σου πιστεύεις, ὅτι

Δὲν γνωρίζομεν τί λέγουσιν οἱ νόμοι, οὐδ' ἔχομεν πολ-
λὴν ὑπόληψιν εἰς αὐτούς· ἀλλ' ἐν τῇ συνειδήσει μας λύο-
μεν τὸ ζήτημα ὑπὲρ τῆς μητρὸς καὶ καταδικάζομεν ἀνε-
πιφυλάκτως τὸν ἄνδρα καὶ λέγομεν: *On rougit d' être
homme!*

Καλιθέαν.

ΣΑΝ ΕΦΕΥΓΑ

Μή με ξεχνᾶς· ξεχνοῦνε ὅποιον γυρνᾷ 'ς τὰ ξένα·
Μὴν κλαῖς· τὰ κλάυματά σου δὲ μὲ γυρίζουν πίσω·
Λουλούδια μὴ μοῦ στείλῃς, θάρσυνε μαραμμένα,
Γράμματα μὴ μοῦ γράφῃς, δὲ φέρνουν τῇ φωνῇ σου.

Γιὰ μένα τὰ μαλλιά σου μὴ κόψῃς, μὴ κομμάτια
Δὲ θέλω νὰ τὰ βλέπω τὸ μόνο θησαυρό μου·
Ἔνα ζητῶ: ὁ ὕπνος ὅταν μοῦ κλειῖ τὰ μάτια,
Νὰ ἔρχεσαι σιμά μου, νὰ γίνῃς ὄνειρό μου.

Νίκος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Φίλε μου!

Παραπονεῖσαι ὅτι καφενεῖον δύναμαι εὐκολώτερον νὰ βα-
στάξω παρὰ τὸν λόγον μου.

Μὴ ἀπόρει.

Διότι ὁ μὲν λόγος πτεροῖς, καὶ ἐπομένως δυσβάστακ-
τος, τὸ δὲ καφενεῖον ὡς ἀπολιθωμένον βαστάζει τις εὐκό-
λως καὶ μάλιστα ὅταν ὄνομα καὶ καλλονὴν ἔχει οἷαν ὁ
Παρθενών.

Σκίουρος.

αὐτὸ εἶνε τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεως τοῦ Κάιν; Λοιπὸν
ὁ σπασμωδικὸς γέλως ὁ βῆξ καὶ τὸ φλέγμα τοῦ διαβολό-
φωας παρήξαν τὸν πρῶτον γεννηθέντα! Ἰσραῖαν μᾶς διη-
γῆσαι μυθολογίαν· ἡμεῖς δὲν συμφωνοῦμεν· κάτω ἡ ἰδέα
σου.

— Περιμείνατε ἀνυπόμονοι τὸ τέλος. Μετὰ παρέλευσιν
ἀκριβῶς τοῦ παρὰ τῶν νόμων τῆς φύσεως ὄρισμένου χρόνου
ἀπὸ τοῦ συμβάντος, ἤκούετο ἐπὶ λίκνου ἢ φωνῇ ἄρτιγεν-
νοῦς βρέφους.

— Καὶ ἦτο ὁ Κάιν;

— Μὴν ἦθε ἀνυπόμονοι λέγω, διότι θὰ μὲ κάμητε νὰ
σᾶς εἶπω, ὅτι καὶ σεῖς οἱ ἀναγνώσται ἀκόμη καὶ ὅλοι οἱ
ὁμοῖοί σας καὶ ὅλα τὰ ζῶα, οὕτω ἐγεννήθησαν. Λοιπὸν
ὁμοῖοί σας τὸ βρέφος βαπτισθὲν ἐκλήθη ὡς ἐμαντεύσατε.
ὁμοιογέννη.

ΣΣ.

Οὕτω λοιπὸν ἐγεννήθη — διότι ὁ Ἀδάμ ἐπλάσθη — ὁ
πρωτότοκος τῆς ἐνθροπίνου οἰκογενείας, ὅστις μετὰ τὴν
ἀδελφοκτονίαν ἔηρε τὰ μάτια του, ἀφίσας ζωντοχῆραν τὴν

ΕΠΙ ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΣ

Αὐτὸ τὸ φύλλο τὸ λευκὸ μοῦ φαίνεται πῶς μοιάζει
'Αθῶα κόρη ποῦ καυμὸ δὲν ἐνωθ' ὡς τὴν ὥρα·
Καὶ τώρα οἱ στίχοι ποῦ 'ς αὐτὸ ἡ πένα μου χαράζει
Εἶνε τοῦ ἔρωτος τὰ δῶρα.

Μπορεῖ νὰ εἶν' οἱ στίχοι μου γραμμένοι μ' ἐμορφάδα,
Μπορεῖ νὰ βρῆ τὸν οὐρανὸ ἢ κόρη 'ς τὸν καυμὸ τῆς·
'Αλλ' ἀπ' τὸ φύλλο χάθηκεν ἐκεῖν' ἢ πρώτη ἀσπράδα·
Κι' ἀπὸ τὴν κόρ' ἢ ἀθωότης.

Σπάρος.

Α Λ Λ Α

Χαριστάτην λέσχην δημοσιεύει ἐν ὑποφυλλίδι ὁ φίλος
καὶ συνεργάτης κ. **Φαλέξ**, ἧς τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ὁ
πρῶτος γεννηθεὶς ἄνθρωπος εἶναι ὁ Κάιν.

Καθὼς πίνει τις ἀργὰ ἀργὰ τὸν καλλίτερον οἶνον ὅπως
παραινῆ τὴν ἡδονήν, ἀργὰ καὶ ἡμεῖς ἀναγγέλλομεν τὰς
ἐπιτυχεῖς ἐξετάσεις καὶ τὴν διδακτορικὴν ἀναγόρευσιν τοῦ
φιλτάτου **Ἀλεξάνδρου Δεμερδῆ**, παιδίου ἀθηναῖ-
κοῦ. Πολλοὶ φίλοι ἐξακολουθοῦσιν ἀκόμη νὰ τῷ συχαί-
ρωσι φανερά, πολλοὶ φίλοι μυστικά καὶ ἡμεῖς ὀλοφάνερα.

Εἶναι λυπηρὸν ὅτι ὅτι εἰς ἔθελοντῆς ἐκ Βραβίας, κατα-
ταχθεὶς ἐνταῦθα εἰς τὸ ἵππικόν, ἀνεχώρησεν ἀφ' οὗ ἔχει κα-
λὰς ἀναμνήσεις εἰς τὸ σῶμα, ἐξ οὗ ἔλειποτάκτισεν. Ἡμεῖς
τούλάχιστον βαρέως γράφομεν καὶ αὐτὰς τὰς ὀλίγας γραμ-
μάς.

Φαλέξ.

σύζυγόν του, καλουμένην Εὐάν—θείαν πρὸς διάκρισιν τῆς
πενθερᾶς τῆς, ἧτις ἦτο ἡ Εὐά τοῦ διαβόλου, καὶ μετέβη
εἰς ἐρήμους τόπους, γενόμενος—ὡς ἐτηλεφώνησαν ἔκτοτε
ἐκεῖθεν—καλόγηρος, ὅπως ἀγάσῃ τὴν ψυχὴν του, σχημα-
τίσας κατόπιν καὶ τὰ τάγματα τῶν ὁμοίων του καλογῆ-
ρων, χρονολογουμένων ἔκτοτε.

ΒΡΥΞΕΛΛΑΙ

Μὰ τί καιρὸς ἀλλόκοτος σ' αὐτὸν ἔδω τὸν τόπο;
Σήμερα βρέχει, αὔριο ἀδιάκοπα χιονίζει·
Τὴν ἄλλη ἀνεμοστρόβιλος τέτοιος, ποῦ δίχως κόπο
Μὴ κωτρωνιὰ σὰν Ἐκτορας στὴν πλάτη σου ζυγίζει!
Σὲ λίγο πάγος, κ' ἔτσι, ἂν θῆς τὸ φρέσκο σου νὰ πάρῃς
Θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας πρέπει νὰ πατινάρῃς!

Ἄχ τὴν Ἀθήνα ὁ καιρὸς αὐτὸς μοῦ ἐνθυμίζει
— Μὰ ὄχι δὲ τὴ μάγισσα, τὴ γαλανὴ τῆς φύσι,
Τὸν ἥλιο τῆς τὸ φωτεινὸ π' ἀναλαμπαῖς σκορπίζει,
Τὴν νύχτα τῆς, ποῦ καὶ νεκροὺς μπορεῖ νὰ ἀναστήσῃ!
Ὅχι! στὸν κάθε ἀπ' αὐτοὺς καιρὸ ὅπου ἀλλάζει
Καὶ μ' ἓνα μας πολιτικὸ μοῦ φαίνεται ἵπως μοιάζει.

Βρίσκω, πῶς ἢ βροχὴ πολλὴ τοῦ Κουμουندούρου ἔχει
Ποῦ σὲ πλουσίους καὶ φτωχοὺς ἀδίκους καὶ δικαίους...
Εἰς ὅλο τὸν ἑλληνισμόν ἐν περιλήψει βρέχει
'Αλλὰ πρὸ πάντων στοὺς πολλὴν πολὺν κατεργαρίους·
Καὶ λέω τότε—Χριστιανὸς καθὼς ὁ Κουμουندούρος
Δὲ βρίσκειται σ' ὅλη τὴ γῆ, οὐτ' ἓνας ἔτσι... πούρος.

Ἰστέρα ἀπὸ τὴ βροχὴ ὅπου θενάρθῃ χιόνι
Ἦσαν ἀντικατοπτρισμὸς βλέπω καὶ τὸν Τρικούπη
Ποῦ μ' ἓνα yes ἢ μ' ἓνα non, σὲ ὀβύνει, σὲ παγώνει,
Καθὼς ὁ ἔθνικὸς δεσμοὸς εἰς τὴ μορφή τοῦ Στούπη!...
Καὶ λέω—Μοναχὰ μ' αὐτὸν δὲν εἴμαστε λημέρι,
Ὅμως ὁ Ἑλληνας ζυγὸ τέτοιο δὲν ὑποφέρει.

Σὲ λίγο βλέπω νὰ ἔρχεται φρικτὴ ἀνεμοζάλη
Κ' εὐθύς στὸ βῆμα τὸν καλὸ θυμοῦμαι Μεσινέζη,
Ὅταν φωνάζῃ, Ἠπειρὸς, Βυζάντιο, Καψάλη
Μακεδονία, χιτέφανο, καὶ αἶμα πῶχ; κρεμέζι!
Καὶ λέω τότε:—Ἄν αὐτὸς ποτε μᾶς κυβερνήσῃ
Στὴν Πόλι τὴ σημαία μας ἢ στοὺς Κορφοὺς θὰ στήσῃ!

Μὰ νὰ καὶ πάγος! μονομιάς θαρρῶ πῶς πατινάρει
Ὁ Δηλιγιάννης!... Νὰ σὰ θῆς ἀκόμη καὶ χαλάζι
Τὸν Οἰκονόμο γιὰ νὰ δῆς στὸ βῆμ' ὅταν σαλτάρῃ...
Τώρα καθένα ἀπ' αὐτὰ ἂν λίγο σὲ τρομάξῃ,
Θεομηνία μιὰ στιγμὴ—ὄλα μαζί—φαντάσου
Καὶ θάχῃς οἰκουμένην κυδέρνησι μπροστά σου.

Punsh

ΓΙ' ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΕΔΩΣΕ ΚΑΡΔΙΑ.

Ὅποταν ἔκοβ' ὁ θεὸς μὲ τᾶγιο τοῦ χέρι
'Απ' τοῦ παποῦ μας τὴν πλευρά, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ταῖρι,
'Ὡς φαίνεται ἀπ' τὴ δεξιὰ θὰ ἔκοψε πλευρὰ του,
Γιὰτὸ δὲν ἔδωσε καρδιά εἰς τὴν συντροφισσά του.

Général.

ΑΚΟΥΣΜΑΤΑ.

[Μικρὸς μας φίλος ἐπιστέλλει ἡμῖν τὰ ἑξῆς:]

Πολὺ ἀκροατήριον, ἀλλ' ὄχι πεπικνωμένον καὶ πνιγηρὸν,
κατ' εὐτυχίαν ὡς ἄλλοι· ἐν τῷ αὐτῷ εὐκαιρίᾳ συνέβαινε,
κατεῖχε προχθὲς τὸ ἐσπέρας τὴν αἴθουσαν τοῦ *Παρασσού*,
παρακολουθοῦν καὶ χειροκροτοῦν τὴν ποίησιν τοῦ κ. Ἀχιλ-
λέως Παράσχου εἰς τὰς νεφελώδεις καὶ πατριώτιδας αὐτῆς
ἐκστάσεις.

Τρία ἦσαν τὰ ἀναγνωσθέντα ποιήματα: τὸ πρῶτον, τὸ
καὶ πάντων ἐκτενέστερον, εἶναι, ἐν πιστῇ ἀναλύσει, αἰθε-
ρία συνδιάλεξις τοῦ ποιητοῦ πρὸς τὴν Μοῦσαν, ἐκμυστη-
ρευομένου πρὸς αὐτὴν τὰ τραύματα τῆς ποιητικῆς του
καρδίας. Πρὸς τὴν ἐπικρατοῦσαν σήμερον *δυσπιστίαν*, καθ'
ἧς προκαλεῖ τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν *κηνώδη*
εὐζωίαν, ἣν βλέπει ἐγκαθιδρυμένην ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ
ἰδανικοῦ, ἀντιτάσσει τὴν *πίστιν*, τὸ *αἰσθημα* καὶ τὴν
ἀρετήν. Ἡπανέρχεται εἰς τῆς *Λαύρας* τοῦ χρόνου, θεω-
ρεῖ αὐτοὺς ὡς τὴν μόνην καὶ αἰωνίαν τροφὴν τῆς ἐθνικῆς
ἐμπνεύσεως, καὶ ἂς λέγουν ὅτι θέλουν. Ἡ Μοῦσα ἀπαντᾷ
παραμυθούσα τὸ ἀποτεθαρρημένον τέκνον τῆς· ἐξαγιάζει
τὸν μαρτυρικὸν ἀγῶνα ὃν ἀνέλαβε, δηλοῦσα ὅτι πολλοὶ φέ-
ρουσιν ἐκ *ρόδων στεφάνους*, ἀλλ' ὀλίγοις ὁ ἀκάνθινος δι-
δοται, καὶ ἐπιλέγουσα:

Τῶν μαρτυρίων αἱ πυραὶ εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου.

Τὸ ποίημα ἀρχόμενον μετὰ σαρκαστικῆς φαιδρότητος:

*Λοιπὸν θὰ πολεμήσωμεν, ὦ Μοῦσά μου, καὶ πάλιν,
Προπαρασκευαζώμεθα, κτλ,*

καταλήγει εἰς ἐνθουσιώδη ὁμολογίαν περὶ ὑπάρξεως Θεοῦ.
Μετὰ τὰ *λέγη* ταῦτα, ὡς αὐτὸς ὁ ποιητὴς τὰ ἀπεκάλε-
σεν, ἀπήγγειλε τὴν *Ἑλληνικὴν Σημειάν*,

Πῶχει ρουὰ τὴν Παναγιά, τὸ Γερμανὸ πατέρα,

καὶ κατέληξεν εἰς τὴν ἴσχυριν, τὸ ὀραϊότερον, σάτυραν
ἐμπνευσθεῖσαν ὑπὸ τῆς παροιμιώδους πλέον λέξεως. Λυπού-
μεθα ὅτι παρὰ τὰς προσπάθειάς μας διαφεύγουσιν ἤδη τῆς
ἡμετέρας μνήμης στίχοι τινὲς τοῦ ἔσματος, εὐστόχου εἰρω-
νίας βέλῃ, ὀφειλόμενα εἰς τὸν πολὺν Βήσκονφιλδ, συχνὰ
πυκνὰ ταραττοντα τοὺς κύκλους τοῦ ποιητοῦ, καὶ εἰς τὴν
πρῶτην αὐτοῦ ἐθνικότητα.

Ἡ ἀπαγγελία τοῦ κ. Παράσχου ἦτο ὑπὲρ ποτε ἐλεγειακὴ,
ἐνθουσιώδης, ἐξημμένη, κατὰ τὰς περιστάσεις.

Εὐσεβάτως παρατηροῦμεν τοῖς ἀκροαταῖς τοῦ κ. Πα-
ράσχου ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰς ἐπιδοκιμασίας τῆς
χειρῶν αὐτῶν κατήρτιζον ἐξ ἡχηρῶν φράσεων ἐξῆς ποίη-
σιν ἐν συναρπαγῇ τὴν ἐθνικὴν φιλαυτίαν, καὶ τῶν στιγ-
μιαίων διαλειμμάτων τοῦ ποιητοῦ πρὸς πόσι' ὕδατος, οὐχὶ
δ' ἐξ ἀκραιφνῶν ποιητικῶν καλλόνων, τὰς ὁποίας ἀφῆκαν
νὰ παρέλθωσιν ἐν σιγῇ.

Μπαξ.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΟΙΝΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ τοῦ Ταχυδρομείου.

ΟΙΝΟΙ ΜΕΛΑΝΕΣ — ΟΙΝΟΙ ΛΕΥΚΟΙ.

ΠΩΛΗΣΙΣ ΚΑΤΑ ΦΙΑΛΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤ' ΟΚΑΝ.

Οἱ **Ἀδελφοὶ Οἰκονόμου** πρὸ ἐτῶν ἔχουν ἰδρύσει καθ' ὅλους τοὺς ἐπιστημονικοὺς κανόνας τῆς εὐρωπαϊκῆς οἰνοποιίας ΜΕΓΑ ΟΙΝΟΠΟΙΕΙΟΝ ἐν Κυψέλλῃ, καὶ ἤδη παραδίδουν τοὺς **οἴνους** των εἰς τὴν κοινὴν κατανάλωσιν.

Οἱ **Οἴνοι Οἰκονόμου** εἶναι προωρισμένοι νὰ καταλάβωσι πρωτίστην θέσιν μεταξὺ τῶν προϊόντων τῆς ἑλληνικῆς οἰνοποιίας.

Οἱ **μέλανες οἴνοι** εἶναι ὑγιεινότατοι. Ἡ γεῦσις των

ἠδονικωτάτη· καὶ μία φιάλη πινομένη ὑπ' ἐνὸς ἀτόμου ἐπὶ τραπέζης, ὡς τοῦτο γίνεται ἐν Παρισίοις, οὐδένα γενναῖον κεφαλόπονον· διότι δὲν περιέχουν καμμίαν ζενικὴν οὐσίαν.

Οἱ **λευκοὶ οἴνοι** εἶναι δι' ἐπιδόρπια, ἐλαφροί, ὡς προῶντα παρισινοῦ πνεύματος, ῥοφῶνται ἐλαφρότερον τοῦ ἀέρος·

Δι' ἡμίσειαι φιάλαι τῶν λευκῶν εἶναι ἀληθινὰ **μπεζουτάκια**, τὰ ὅποια δύναται τις νὰ ἔχη εἰς τὴν τσέπην του ἢ νὰ κάμη δῶρον εἰς τὴν ἐρωμένην του.

ΟΛΟΙ ΟΙ ΟΙΝΟΙ ΕΙΝΑΙ ΕΝΟΣ ΕΙΔΟΥΣ.

Διὰ τακτικὴν κατανάλωσιν οἰκογενειῶν γίνεται καὶ ἔκπτωσις.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Πάλλη καὶ Κοτζιά,

ἐν τῇ Ὁδῷ Ἑρμοῦ, μόνη ἀποκλειστικὴ ἀποθήκη τοῦ παγκοσμίου ἐμπορικῆς ὑπολήψεως καταστήματος **Edler and Krische** τοῦ Ἀννοβέρου.

Τὰ καλλίτερα **Ἐπισκεπτήρια** ἐντὸς ὀλιγίστου χρόνου γίνονται εἰς τὸ πλουσιώτατον χαρτοπωλεῖον **Πάλλη καὶ Κοτζιά**.

Ἐπίσης χαράσσονται **Ἐπικεφαλίδες καὶ σφραγίδες ἐπιμετρηταί** μετ' ἀξιοθαυμάστου καλλιτεχνικῆς δεξιότητος.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ παιδαγωγός (bonne)

ξένη διὰ παιδίον διετές. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρίας Ἀγκύρας παρὰ τὰ Χαρτεῖα.

A V I S

AUX AMATEURS POUR LA DÉCOUPURE

BOIS d' accajou, Cèdre odorant, Noyer, Palissandre, Steirisch, Kirsch, Maronnier blanc, Erable mouchetté, Ahorn.

Machines et différents outils à découper, Dessins assorties.

Adresser rue d' Hermès N° 212.

chez Mr C. HOUTOPOULOS.